

den Klogskab og Resolutthed at finde de to Ting, som der har været saa megen Tale om, fandt vi ikke kunde være saa forfrættelig. Og saa vi videre paa vor Stilling til det, hvor vidt vi skulde gaa med til noget saadant, og paa den Bedømmelse, der pludselig var kommen frem i en Presse, som ikke ellers plejer at stille sig skarpt over for os, saa tænkte vi, at det kunde være rigtigt at se efter, om vi havde svigtet noget Punkt paa vort Program om den indirekte Beskatning. Men paa dette Program fandt vi itaaende den Sætning, at vi vilde bekæmpe de indirekte Skatter af al Magt og affasse dem saa vidt muligt, og fremfor alt erindre vi bestandig i Tale og Skrift at have sagt: Ingen nye indirekte Skatter. Lad os bekæmpe de gamle for at affasse dem hurtigst muligt, men fremfor alt ingen nye indirekte Skatter og ingen nye Skatteobjekter af den Natur, som hører ind under Folkets Nødvendighedsartikler; dem have vi nok af i Forvejen. Vi kunde derfor ikke indse, at der var noget mærkeligt ved hele vor Stilling i denne Sag, eller at det vilde være saa overordentlig skæbnevangert for vort Parti, at vi have stillet os paa denne Maade. Det næste, som vi straks kom paa det rene med, var, at vi havde manglet Mod, om just ikke i den Forbindelse, man har villet sætte os i med det; men vi havde manglet det Mod og den Resolutthed, som den, der havde forelagt Forslaget, og navnlig de, der havde gjort sig til Opgave at forsvare det, ude i Befolkningen, have været i Besiddelse af, nemlig til at gøre den Svingning i Politikken, som de efter vor Formening synes at have gjort. Med Valgkampagnen i frist Mende kunde vi ikke tænke os Muligheden af, at det allerede skulde blive Tilfældet nu, at en Del af Oppositionen her vilde fremkomme med Skatteobjekter, som denne Regering længe har tænkt paa, og som vi alle have været enige om at bekæmpe til det yderste; vi havde ikke tænkt os Muligheden af, at de vilde komme til os her i Tinget og foreslaa en Stat paa et saa almindeligt Nødhjælpemiddel, maa man vel kalde det om ikke en Nødvendighedsartikel, som XI er blevet i Befolkningen, og det en Stat, som er saa meget højere, end den Regeringen havde foreslaaet i sin Bestatningslov. Vi kunde ikke forstaa det; det kom os saa uventet, at dette var saaledes. Vi maatte erkende straks, at vi manglede Resolutthed til at gaa ind paa den Slags Ting. Vi kunde endvidere ikke se det store Gode i dette Lovforslag, det var os umuligt at se. Naar vi undersøgte, hvilke Resultater det vilde føre til, maatte vi absolut komme til det Resultat,

at selv om de Herrer med deres meget sympatetiske Fremstilling over for Lovforslaget havde Ret i, at det vilde blive en Lettelse for Landarbejderen — hvad i øvrigt den ene af Forslagsstillerne i sit Foredrag i Gaar, som jeg nærmere skal komme tilbage til, ikke turde paasta, at det vilde blive — men selv om det vilde blive det, hvad jeg ikke kan erkende, vilde det dog blive en Byrde for Byarbejderne. Alene dette at ville begynde at reformere, at ville begynde med socialt at lovgive paa den Maade, at man letter Byrderne for Landarbejderen ved at vælte dem over paa Byarbejderne, en saadan Svingning, et saadant Udtryk for den socialøkonomiske Politik, havde vi heller ikke ventet efter de Udtalelser, der ere komne frem i den aller seneste Tid fra Oppositionens Side. Og vi havde navnlig ikke ventet, at den nuværende Opposition, hverken den ene eller den anden Afdeling deraf, allerede nu vilde have fordristet sig til af Kærlighed til Arbejderpolitikken at tilbyde den nuværende Regering, som den for ikke længe siden har været med til at bekæmpe til det yderste, et nyt Skatteobjekt som XI. Vi vare paa det rene med, at det finansielle Resultat af disse Love i Længden vilde blive Gevinst for Statskassen, og som Følge deraf ogsaa for Regeringen — saaledes som det ogsaa viste sig under Forhandlingerne i Gaar — og et Tab for Arbejderne. Men at vi manglede Mod og Resolutthed til at gaa med til den Arbejderpolitik, tror jeg, at man vil anse for meget naturligt.

Da Finansloven var til 1ste Behandling her i Tinget, udtalte den ene af Medforslagsstillerne sig om, hvorledes han mente, man skulde begynde at virke navnlig for Landarbejdernes Vel. Jeg skal erkende, at jeg ikke straks forstod, hvor han egentlig vilde hen, og der var vel egentlig ikke ret mange, der forstod hans Foredrag i den Retning. Han antydede kun, at der muligvis var noget saadant i Gære. Han antydede, at der kunde være Tale om ved en fornuftig økonomisk Statshusholdning at spare en 3 Millioner Kroner. Hvor paa der skulde spares, blev der ikke Tale om. Der blev talt om, at hvis man ikke vilde bringe Landarbejderne andre Fordele, kunde man i alt Fald lette deres Byrder. Man vil sikkert erkende, at da det Organ, som staar os nær i Pressen, udtalte sig om Finanslovbehandlingen, vare de Udtalelser, der fremkom om det ærede Medlems Antydninger om hans Arbejderpolitik alt andet end venstrefjendtlige, alt andet end sjenkelige overfor ham. De kunne da ikke med Rette allerede efter saa